

Dobos Bence László

Atmoszférikus építészet

A környezetalakítás
táguló horizontja

Moholy-Nagy Művészeti Egyetem
Budapest 2024

Doktori iskola vezetője:
Harmati Hedvig DLA habil.

Témavezetők:
Göde András habil.
Veres Bálint PhD habil.

Tézisek

1. Az esztétika jelentéshorizontja megváltozott. Már nem a művészet a mindenkori témája, hanem maga az ember, mint érzékelő, megélő, tapasztalati minőségeket értékelő szubjektivitás. Az esztétika, ezáltal a világban megtapasztalható hétköznapi minőségekre és értékekre fókuszál.
2. Az építészet megtapasztalásában kulcsszerepet tölt be az esztétikai dimenzió. A befogadói oldalon elsődleges, ezért az alkotói oldalon is kiemelt figyelmet érdemel. Az építészet számára hasznos utakat nyitnak meg az esztétikai elméletek, mert általuk az esztétikai dimenzió értelmezhetővé válik és közvetlenül beépíthető az alkotási folyamatba.
3. Az atmoszféra, mint esztétikai koncepció az építészet számára termékeny és inspiráló háttérrel szolgálat. Az atmoszféra diffúz és nehezen megragadható fenomén, azonban az atmoszférán keresztül lehetőség nyílik a világ érzéki, érzelmi és értelmi megközelítésére. Az affektív bevonódás a környezet megtapasztalásának lényegi eleme.
4. A saját megélt-testen keresztül az építész egyszerre van az alkotói és a befogadói oldalon. A befogadói szerep lehetőséget ad, hogy saját tapasztalatokon keresztül fejlessze a világra való érzékenységet és ez által az alkotói attitűdöt.
5. Épületek átalakításakor atmoszférákat is alakítunk. A meglévő és az új atmoszférák közötti reláció alkotói döntés eredménye kell, hogy legyen.
6. Az építészet horizontja kitágul az atmoszféra koncepciója által, ugyanakkor felhívja a figyelmet az építész korlátaira, mivel nem képes minden aspektust befolyásolni. Az atmoszféra egyszerre táguló és behatároló karaktere újraértelmezi az építész szerepét.